

Біля гаю, де вогонь калин
гронами налитими багриться,
в килимі смарагдових долин,
як сльоза, прозориться криниця.

А в криниці голуба вода
світиться глибинними вогнями.
П'єш — і в серце сила молода
на добро вливається піснями.

Ту криницю батько ще копав
нам, синам, і людям для відради.
Змалку я вустами припадав
до її джерельної принади.

І здавалось, ніби я вбирав
з чистими краплинами водиці
пахощі густих цілющих трав,
що росли в гаю біля криниці.

І здавалось, ніби не вода,
вистояна у земних глибинах, —
батьківська любов і доброта
в крор мою вливалась
по краплинах.

Де б у світі я не мандрував,
завжди прохолодою сріблиться
в пахощах густих калин і трав
дзвонкова одстояна криниця.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.